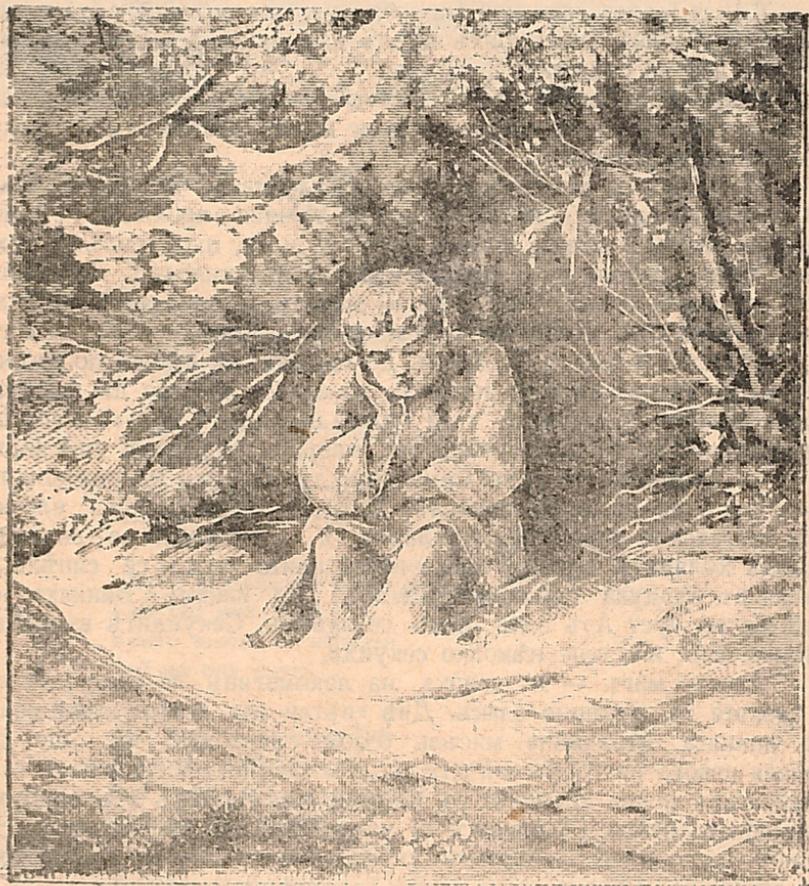

прѣмръзвалъ, той се тръшна въ леглото: страшна треска го разтресе.

— Синко, синко! каза той и ме цѣлуна. Внимавай, замѣствай достойно татка си... За мене не се грижи, ще ми мине.

И тъй азъ станахъ кантонеръ. Кое по-рано да гледамъ — влаковетъ ли или баща си? Свѣтъ ми се зави...

— Дръжъ се сега! — си казахъ. Почувствувахъ се мжжъ, силенъ мжжъ. Станахъ сериозенъ; почнахъ да пипамъ полска, и съ обмисляне. Взехъ часовника въ джоба си. Приготвихъ се и чакахъ влаковетъ. Оставаше още време: направихъ на татко чай; дадохъ му хининъ и намазахъ гърдите му съ йодъ. Татко се унесе въ хубавъ сънъ: ясно бѣше, че ще му поодѣкне. Влаковетъ минаваха и отминаваха съ шумъ покрай нашия кантонъ. Мина и вечерния бързъ влакъ: нѣщо трупна на земята. Наведохъ се и гѣ дигнахъ — това бѣше очакваниятъ пакетъ съ подаръцитѣ.

Не било рѣшено много да имъ се радвамъ...! На втория день, когато мама трѣбваше да си дойде за Коледа, отидохъ да прѣгледамъ и линията. Прѣкръстихъ се и тръгнахъ. Линията бѣше